

POLETNA ZGODBA GEI V SLOVO

V PASJI HOTEL NOČEM, Z MOJIMI NA POČITNICE NE SMEM....

Včasih nanese, da še največji pasji srečneži ne morejo deliti počitniških dni s svojimi človeškimi krdelniki, če ti odhajajo na primer daleč v tujino, na jadranske, v zdravilišče, kamorkoli, kjer kužki niso dobrodošli. Prijateljsko varstvo je tako večinoma dobra izbira.

Nekaj takega se je zgodilo tudi naši prijateljici bernski planšarki Gei kljub nekaj pomislekom njenega nadvse ljubečega in skrbnega domačega krdele. Kar nekaj počitnic je že minilo od takrat, vendar se vedno z nostalgijo spomnim treh čudovitih skupnih tednov. Geina skrbnica je zadržano poprosila za uslugo, če bi naša družina lahko popazila na njen pasji zaklad med tem, ko bo družina na dopustu, bolj napornem, kot bi bilo za Geino starost in zdravje primerno. Ker so bili vsi člani Geine družine pogosti gostje pri nas, poleg tega pa je Gea z mojim Deepom pripomogla k povečanju števila malih slovenskih bernčkov, o značilnostih pasjega življenja pri nas in »trdi« disciplini, ki tu vlada, ni bilo potrebno izgubljeni besed. Ne le privolili, strašno smo bili veseli novice, da prihaja nov član, čeprav le začasni, v naše krdele. Geini so prinesli s seboj vse in še več, kar je bilo potrebno: posodo in hrano, povodec, odejico in piskajočo igračko. Naš klepet je bil tokrat krajši od običajnih nekajurnih, Geini pa niso mogli skriti kančka tesnobe in so po kratkem slovesu posedli v avto ter se odpeljali. Gea sprva ni bila popolnoma prepričana, če je oči ne varajo. Njen domači avto je odpeljal brez nje?! Vendar se je trenutek za tem že začelo dogajati, kajti naša družina je bila z mački vred pripravljena na sprehod in Gei ni bilo potrebno reči dvakrat, da jo čaka mikaven preplet novih gozdih vonjav v znani družbi. Še dvakrat ji je korak zastal na stezici in pogledala je v smer, kamor je izginil avto z njenimi krdelniki, potem pa pohitela za prijatelji, katerim je popolnoma zaupala. Naša velikokrat preizkušena taktika »ukrdeljenja« se je tudi tokrat izkazala za uspešno. Vedno, kadar nas obišče kuža, ki mu domača kosmatinca še nista prisodila pripadajočega položaja v krdelu, gremo na kratek sprehod v gozd za hišo. Sprehod vedno pomeni nekaj dobrega, najboljšega, pomeni neomejen tek, vonjave, svobodo daleč od vrvice... in naša dva bernija mine ljubosumnost, ženska zavist, čuvanje ozemlja in moško rivalstvo. Ko se vrnemo s sprehoda, so kužki enotni in trenutek za tem že vsi – ne glede na trenutno število – z lajanjem kot eden najavijo mimoidočega ali preglasno dogajanje na drugi strani doline.

Po prvem sprehodu, ki so mu v treh tednih sledili še mnogi, smo Gei pognili njeno odejico na mesto, ki si ga je izbrala v hiši in zjutraj nas je na njej tudi pričakala. Ena izmed njenih številnih dobrih lastnosti je bila tudi ješčnost. Skleda z večerjo je bila v trenutku prazna, veliko prej kot skleda njenih prijateljev, zato sem zaradi varnosti – saj vemo, da se pasja ljubezen velikokrat konča pri hrani! – ločila mesta hranjenja vseh treh psov in jih med večerjo budno nadzorovala. Brez potrebe! Ko so bile skleda (skoraj ali povsem) prazne, so se sproščeno sprehodili in izmenično pregledali, če je morda kje kaj ostalo.

Gea nam je popestrila tudi popoldanske počitke v gosti senci. Dva krdelnika na ležalnikih s časopisi v rokah in trije bernčki okrog njiju, temu bi se lahko reklo z eno besedo »nebesa«. Gea, znana po svoji dobri vzgoji in nenehnem razmišljanju, kaj bi lahko še..., ki se ga je nedvomno navzela od svoje skrbnice, je takrat prinesla svojo piskajočo igračko. Njeno muziciranje je pričalo, da izhaja iz glasbeno aktivne družine, saj so bili zvoki, ki jih je izvabljala iz igračke vse prej kot nepovezano stiskanje gumijastega predmeta. Njeni »koncerti« so trajali tudi po pol ure, branja časopisa je bilo nepreklicno konec in glasnega smeha ni bilo mogoče krotiti.

Poletje je čas gasilskih veselic. V sosednji vasi je bila tisto soboto prav posebna, saj so napovedali ansambel Čuki, njihov Marko pa je znan bernski prijatelj. Po dolgem tuhtanju,

kako bi ne zamudili veselice in hkrati ne pustili pasjih duš samih doma, smo se odločili za kombinacijo: popoldanski sprehod v sosednjo vas in kratek pozdrav prijateljem na veselici! Ko smo s tremi berniji prečkali veselišni prostor pred odrom, se je zaslišal z odra glas vedno duhovitega in neumornega Jožeta: »O, veseli planšarji gredo!«. Marko je z nami preklepetal vse odmore, ki so bili tudi zato malo daljši kot običajno, skupina treh bernijev, Gea, Astra in Deep pa so družno razveseljevali otroke v varni razdalji od hrupnih zvočnikov. Bili smo ponosni na naše sproščeno, vzgojeno in družabno, čeprav nekoliko povečano krdelo. Ob sobotah se domov vrne tudi domači sin Matic, takrat živahen mladostnik, vendar naša družina ob njegovem prihodu običajno že obrne prvi list v knjigi sanj. Tudi tisto soboto ni bilo nič drugače. Vendar..... Ko smo se zjutraj zbrali ob zajtrku in je primežikal na svetlo tudi naš ponočnjak, sta se z Geo nekam čudno gledala. Kaj se je dogajalo ponoči, smo morali skoraj izvleči iz zardevajočega fanta: ko je hotel sredi noči vstopiti na zaprt balkon in nato v hišo, je nastopila službo naša nova čuvajka Gea in z odločnim renčanjem povedala, da z vlamljanjem tokrat ne bo nič. Matic je ni mogel prepričati o nasprotnem, čeprav se nista videla prvič. Ker o psih kar nekaj ve, se je odločil, da ne bo tvegala dokazovanja Geine pripadnosti naši hiši in je ubral pot skozi garažo, srečno dosegel svojo sobo, zjutraj pa bil seveda deležen salv smeha na svoj račun. In Gea je spet dokazala, da je naša in na ta račun dobila še posebej slasten priboljšek.

Trije tedni so minili kot dih. Vse, kar smo počeli skupaj z Geo, je imelo nekakšen pozitiven predznak, naša dva bernija sta bila v stanju, ki se ga zelo težko opiše: mirnejša, zanesljivejša, bolj predvidljiva..., očitno je bilo, da sta se v Geini družbi odlično počutila. Navsezadnje je bila Gea tisti čas najbolj izobražena slovenska bernka, izkušena v lavinah in ruševinah, vedno dobre volje, pripravljena na akcijo in bila je je ena sama radost. Nenazadnje je bila prva pri nas, ki je znala voziti voziček in mnogi jo danes posnemajo. Če lahko za psičko rečemo, da je »pozitivka«, potem je Gea to bila in pregrešno sem si želela, da bi se trije tedni podaljšali v nedogled.

O Gei pišem v preteklem času, saj se je letos spomladi preselila med zvezdice v pasja nebesa. Naše skupne počitnice in Gea pa ostajajo v našem spominu za vedno. Saj vemo, kakšen je odgovor na vprašanje: »Kaj je lepše kot družba dveh bernijev?« Družba treh bernijev seveda! Hvala ti, draga prijateljica Gea, za tvojo dragoceno družbo.

Mojca Sajovic